

Arrest

nr. 138 414 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn op 11 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 17 maart 2013 met haar Turkse echtgenoot op het Turkse consulaat te Antwerpen.

1.2. Verzoekster diende op 11 maart 2014 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De burgemeester van de gemeente Ham trof op 5 mei 2014 een beslissing van weigering tot in overwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

1.4. Verzoekster diende op 2 juni 2014 een wederom haar aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding trof op 12 augustus 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekster werd hiervan op 22 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 02.06.2014, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: D.(...)

Voorna(a)m(en): N.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk: de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf art 10 VW niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het argument dat betrokkene gehuwd is met de heer D.(...) H.(...) vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene haalt aan dat het bijzonder moeilijk zou zijn om nog onderdak te vinden in Turkije om aldaar een visumaanvraag 'type D' in te dienen en af te wachten. Dit element kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid; gezien de leeftijd van betrokkene en de duur van haar verblijf in haar land van herkomst lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie en of vrienden meer heeft in Turkije, niettegenstaande haar verklaring dat al haar familie in Turkije verblijft. Verder brengt betrokkene geen enkel begin van bewijs aan die de bewering staft. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten om toegelaten te worden tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van gezinshereniging is mogelijk moeilijk en brengt voor betrokkene inspanningen en kosten met zich mee, betrokkene toont echter niet op afdoende wijze de buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om terug te keren zoals bepaald in art 12 bis; § 1, 3° VW.

Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten gelet op de lopende procedure van betrokkene bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 12bis van de van de vreemdelingenwet en van de redelijkheidsplicht. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"1.

Aangezien artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: " § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Verzoekster heeft alle in § 2 bedoelde bewijzen bij haar aanvraag overgemaakt, evenals een bewijs van identiteit. Bovendien riep zij bijzondere omstandigheden in die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

In deze haalde verzoekster aan dat zij ernstige schade zou lijden, zelfs door een tijdelijke scheiding van haar echtgenoot.

Het is namelijk de echtgenote van verzoekster die in haar levensonderhoud voorziet, terwijl zij in Turkije niets of niemand heeft om naar terug te keren en om bij te verblijven voor de duur van de aanvraag.

Zij zou ertoe genooddaakt worden om aldaar overgeleverd te zijn aan de goodwill van verre familie en kennissen, die ertoe bereid zouden moeten zijn om haar levensonderhoud en onderdak te verschaffen. Het is voor verzoekster bijzonder moeilijk om het bewijs te leveren van het feit dat er in Turkije geen mogelijkheden voor haar zijn om te verblijven. Dit zou er namelijk toe leiden dat mevrouw een negatief bewijs dient te leveren.

Anderzijds is het evenmin duidelijk waar verwerende partij zich op steunt om te stellen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie of vrienden meer zou hebben in Turkije.

Verwerende partij faalt aldus in haar materiële motiveringsplicht.

Tenslotte geeft verwerende partij blijk van een excessief formalisme door te eisen dat een normaal functionerend gezin zich in een bijzonder hachelijke situatie zou plaatsen om de administratieve formaliteiten te kunnen vervullen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 12bis, § 1, tweede lid en van artikel 12bis, § 4, eerste lid van de vreemdeling. Deze bepalingen luiden als volgt:

“ § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

“ § 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde.”

2.5. Blijkens het administratief dossier riep verzoekster bij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf die op 2 juni 2014 werd (her-)ingediend volgende ‘buitengewone omstandigheden’ in:

“Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stelt dat verzoekster de aanvraag dient te richten aan de Belgische diplomatieke dienst in het buitenland, tenzij zij kan aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die het haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om naar haar land van herkomst terug te keren, en haar aldus toelaten de aanvraag te doen bij het gemeentebestuur van haarverblijfplaats,

Dat verzoekster inderdaad meent dat zij zich kan beroepen op dergelijke buitengewone omstandigheden.

Dat verzoekster allereerst aanhaalt dat zij gehuwd is met de heer D.(...) H.(...), die definitief gemachtigd werd tot een verblijf in België. Dat een terugkeer naar haar land van herkomst, waarbij zij haar partner zou moeten achterlaten in België namelijk een schending zou uitmaken van haar recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat verzoekster bovendien trachtte haar illegale status te regulariseren door het indienen van een aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster de negatieve beslissing heden aanvecht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoekster niet kan terugkeren naar Turkije nu al haar familie in België verblijft.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om naar haar land van Herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen, niet alleen gezien het artikel 8 van het EVRM dat haar een gezinsleven met haar definitief geregulariseerde echtgenoot garandeert, maar ook omdat

het voor verzoekster enorm moeilijk zou zijn om nog onderdak te vinden in Turkije om aldaar haar aanvraag te doen en af te wachten.”

2.6. Verzoekster gaat in haar middel in op de inhoud van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” uit artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Het feit dat “buitengewone omstandigheden” niet gelijk gesteld kunnen worden met overmacht, ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om concreet aan te tonen dat het voor haar ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk is’ (RvS 9 december 2009, nr. 189 769) om zich aan te bieden op de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om een gezinsherenigingsvisum aan te vragen.

2.7. Verzoekster herhaalt in haar middel dat zij in Turkije niemand heeft om op terug te vallen. De Raad merkt echter op dat verzoekster er niet in slaagt de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen dat zij haar blote bewering dat al haar familie in België zou verblijven niet staft met enig begin van bewijs. Ook in het kader van haar beroep brengt zij hiervan geen bewijs aan. Zij oppert enkel dat zij zou gedwongen worden een negatief bewijs te leveren. De Raad merkt echter op dat de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door te veronderstellen dat het *“gezien de leeftijd van betrokkene en de duur van haar verblijf in haar land van herkomst (...) zeer onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie en of vrienden meer heeft in Turkije”*. Volgens verzoekster is het niet duidelijk waarop de verwerende partij zich zou steunen, terwijl zij zich baseren op de leeftijd van verzoekster en de duur van haar verblijf in haar geboorteland om te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat zij geen familie of vrienden meer zou hebben in Turkije.

2.8. Verzoekster beweert dat zelfs een tijdelijke scheiding van haar echtgenoot ernstige schade zou berokkenen, maar zij maakt die beweerde schade niet concreet. Verzoekster beweert dat zij zou zijn overgeleverd aan verre familie en vrienden en dat het bijzonder moeilijk zou zijn om te bewijzen dat zij niet in Turkije kan verblijven. Dit houdt meteen de negatie in van het bestaan van buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt overigens benadrukt dat *“de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. Verzoekster verwijt de verwerende partij een excessief formalisme, terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangehaald *“dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Verzoekster toont thans met haar loutere affirmaties niet aan dat er wel een disproportionaliteit zou bestaan.

2.9. De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet uitgewerkt in het middel. De Raad merkt enkel op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. De verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij is derhalve niet aan de orde zodat er geen sprake is van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN